

полъже съ ония: ще си разбъркаме селото и докато сме първи въ околията ще станемъ послѣдни.

Наню Чорбаджй, новиятъ помощникъ кметъ, погледна говорящия, погледна и послѣ кмета и наведи замислено очи. Навѣрно, той се досещаше, че го изкараха пакъ на честъ въ общината, само докато се мине бъркотията сега. И ще го натирятъ послѣ, ще го натирятъ наново: Наню Чорбаджи си знаеше, кучета сж всички въ селото, хемъ му ядатъ хлѣба, хемъ го въ очи лаятъ. Той бѣше съ турско тербие човѣкъ — тоя Наню Чорбаджи, не се отучи да смучи наргеле, да мисли гласно и да псува хората ей така, за кефъ. Но бѣше човѣкътъ най-имотния въ селото. та все пакъ го допитваха за всичко по селскитѣ работи, макаръ да го мразеха и да гаврѣха въ очи. Сега той дръпна дѣсния си мустакъ на доло и каза възтежко съ своя треперливъ „афйонлия“ гласъ:

— Не ща азъ приказки! Ти, кмете, пиши въ града: да ти закарашъ съ джандарми! Пиши: кръвнина ще падне. Хе-хе, не ща азъ приказки!

— И ще падне кръвнина! облякати се Брайковъ на масата мраченъ.

Той каза това сухо, безъ закана, но твърдо и съ жезна студенина.

— Правс каза чорбаджията, свато. — обади се съ пискливия си гласъ бакалъ Стою и малкитѣ му очи хитро замигаха. — На вѣтъра сж думи: направи да ги откаратъ въ града съ джандарми инѣкъ тѣ ще разбъркатъ селото и ще станемъ зсмѣхъ на цѣлата околия.

Наведоха глави и стариятъ отъ Колищърковитѣ, Стою Грошътъ и Бойчо Маринкинъ. Тѣзи хора имаха своя мисль, а знаяха тѣ и кой каква мисль има отъ тѣзи събрани ужъ на братска веселба хора.

Брайковъ сега рошеше мустакитѣ си и си ги гледаше съ присвити надоло очи. Послѣ той проточи вратъ къмъ вратитѣ. Тамъ блѣщѣха нечии лютски погледи, — бѣше кехаята.

— Е, кои сж отвждѣ? — повика го Брайковъ.

— Е-ще учителтъ Странджевъ... Добревитѣ... на, бирникътъ е тамъ, — огговаряше виновно кехата.

— Други, други? Тѣхъ знаемъ.

— И твоятъ внукъ Драгой...

— Мазникъ... Храни куче да те лае... Още?

— Е, и оня—Койо, хе-хе... А кога да тръгна за насамъ, влѣзе и попътъ.

— Ба! Нима и попътъ? Ама при тѣхъ ли влѣзе? очуди се Брайковъ, а послѣ широко се охили.

По свой редъ широко се охилиха комай всички около масата. — Въ Българово дълги години Брайковъ най-добрѣ